

DACTYLIC CREW REPRESENT

SANDRA SNAN

1 FEBRUARI 2010

Inledning

Nu ska jag skriva en text—'Ἀριστοτέλης' skildring av dikten.
Stycket som skildrar hexameter borttogs på tragiska vägar.
Passande då att tragiken är avsatt som ämnet för dagen.
Det som ska visas är hämtat från sjunde till sextonde stycket.

Diktkonsten om »Om Diktkonsten«

VII

Viktigast är att berättelsen är i monadiska snuttar—
μῦθος ska vara en helhet, en handling som börjas och slutförs.
Inget får saknas från pjäsen, ej något som föregås osett,
ej heller något som saknas vid plötsliga, halvdana avslut.
Längden ska vara så lagom och passande för det som händer.
Resan ska ske ifrån lycka till olycka på några timmar.

VIII

Handlingen, sa Ἀριστοτέλης, inte ett liv imiterar—
biografier är inte så spännande som tragedier.
'Ἑλλάς' så hyllade skildringar visar pikanta facetter,
utvalda glimtar av liv som har enhetlig kraft som en story.

IX

Dikter ska inte blott vara så trogna och dokumentära.
Skildras ska, särskilt då, saker som möjligen ska kunna hända
Händelser ska vara mellan sig själva helt klart konsekventa
skilda från lösryckta, non-sequitevriska små »episoder«

X

Handlingar visar sig antingen enklare eller komplexa,
enklare då de inte har fyllt περιπέτειας vågskål—
välvande byten av maktens och ödets små fåniga nycker—
eller har struntat i skildring av upptäckten isande fasa.
Omvälvning, likaså upptäckten, framstår från handlingens egen
μῦθος och hämtar så med sig en enhetlig malande åktur.

XI

Omvälvning är ju när vågskålen rubbas och tippas på ändan;
Exempel: när Οἰδίπους får telegram från sin budbärar-kompis;
läser det, inser att han är nu bortom all chans till en räddning.

Upptäckter, det är när slöjan från omvärldens kunskap blir borttryckt, åtföljd av omvälvning (det kallar jag περιπέτεια), ljuvligt, sorgligt som mollters i rostande speldosors plinkande klagan. Trea bland μῦθος:ens verktyg att hugga oss heter att lida. Mord på teatern och sår och sånt som alla smärtblixtar känner.

XII

Tolvans kapitel är tråkigt, det handlar om namnen på delar: prolog, episoder, exoder och körens portioner att säga.

XIII

Tretton, som bagarens dussin, vi aldrig vill ha här vid bordet skildrar poänger om diktarens mål med en pjäs som hon skriver. Först ska den vara rätt fyllig, komplex enligt tians kapitel, sen ska den frambringa känslan av rättfärdig sorg eller rädsla. Lagom, så ond ska vår protagonist vara framställd på scenen. Ödet som skildras ska vara från lycka till trovärdig plåga.

XIV

Medlida eller förfäras, de känslor som diktare härmar genom de händelser som vi har skildrat och inte strukturen. Bäst är ju som när Μερόπη ska döda sin son men hon hinner känna igen honom innan hon sticker in mordvapnets klinga. Vår Ἀριστοτέλης säger att såna små glimtar av fasa—mytpunkter—inte kan skapas, de måste vi ta från historien.

XV

Fyra figurers poänger vill vår Ἀριστοτέλης göra. Goda figurer är viktigt, de ska ha moraliska kärnor. Andra poängen. . . den nämner jag ej. Den är alltför sexistisk. Tredje är: gör dem så verkliga som det är möjligt att skriva. Fjärde är: integritet och en bra konsekvens är en måttstock. Så får ensemble:n en trovärdig tyngd och ett djup i sin skugga.

XVI

Sextonde stycket är ännu mer om ἀναγνώρισις tecken. Här kan det räcka att säga att små incidenter är finast, skriv inte på din publiks stackars scenvända, nyfikna näsor. Ge dem en trovärdig dragning av pjäs-ἀναγνώρισις' skynke.

Efterord

Märk väl att vad mig beträffar så kan Ἀριστοτέλης shove it. Pjäser från formler har jag blivit alldeles utled och mätt på.

Referenser